

всѣка стѣпка по нанизанитѣ на югозападъ ридове бѣше едно страдание. Страдахме не само отъ стрѣмния и лѣзгавъ пѣтъ. Ние водѣхме война съ вѣтъра, мѣрѣхме силитѣ си съ него, носейки всичкитѣ си дрехи на гърба отъ страхъ да не простинемъ.

Дружината се разби на две части. Малката частъ, която вървѣше напредъ, спрѣ. Спрѣхме и

ние на двесте крачки по-надолу и залѣгнахме на земята. Понесе се слухъ: да се повърнемъ. Водачътъ ни, израсълъ въ планината, се смути. Предложи ни или да почакаме да спре лудиятъ вѣтъръ, или да се върнемъ обратно, или най-сетне да слѣземъ на югъ при каракачанитѣ, които вече прибираха конетѣ си. Неговото предложение хвърли дружината въ тревога. Всѣки сложи глава на земята и се унесе. А по това време, сѣкашъ нарочно, на всѣка минута прехвъркваха облаци, идещи отъ северъ — дойдатъ надъ насъ, потиснатъ душата ни и следъ мигъ отпжуватъ на югъ.